

Izhaja dne 1. in 15. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9, Tiska Narodna Tiskarna. Izdajatelj in odgovorni urednik Franče Podbršič.

Cena oglasom: 1 milimeter visočine v širini enega stolpa L. —.80 za trgovske reklame. Bančna obvestila, poslana, o-smrtnice, vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. - Celoletno naročnilno 10.- L. za tuzemstvo 15 L.

Leto I.

GORICA, dne 1. septembra 1922

št. 5.

Sodba.

Oproščen je. Sodila je porota. Zakaj bi pa ne bil, saj on ubil je samo človeka! Je li to nasilje in je li sploh umor, uboj sramota?

Jemala iz blagajne se je vsota vsak dan, a kdor denar jemal, dobil je, prišel je koj pod zakona okrije, tatvina pač ne znači še falota.

Gorje našincu pa, če se mu sanja o barvi beli, modri in rdeči, koj vstati mora, še pijan od spanja.

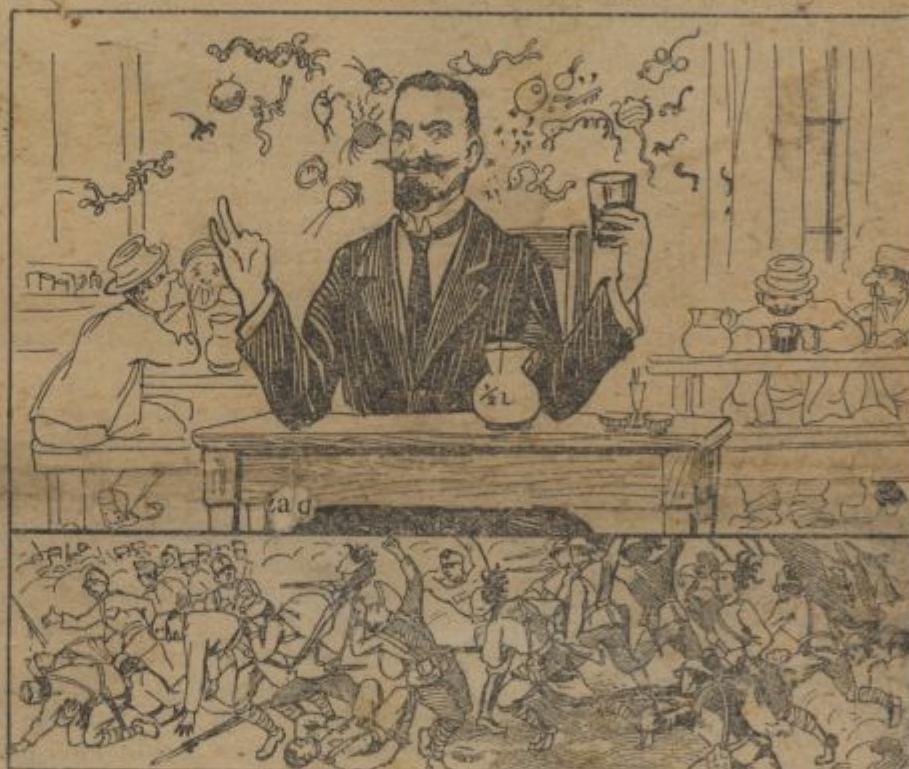
in brž je, sam bel plav krvav, že v ječi. Čeprav so sanje bile, ne dejanja, vesel je, da je šlo tako po sreči.

Gorica, dne 1. septembra 1922.

Od naše vlade se nikakor ne morem ločiti. Mineta dva tedna, jaz mislim, da mi je odleglo, pa le prehitro spoznam, da imam še vedno vlado na želodcu, ki me teži kakor kaka pogreta jed.

Novo ministrstvo v resnici ni drugača kakor staro ministrstvo v pogreti izdaji. Razlikuje se od prejšnjega edino le po označbi. Ker je prvo Factovo ministrstvo v parlamentu samo govorilo, besedičilo, obljubljal, a nič napravilo, so mu rekli: Facta loquuntur t. j. ministri govore. Ko je isto padlo, so se padca ustrašili ministri in oni, ki so ministrstvo vrgli, zato so hiteli, da se zopet sprijaznijo; položaj se je razjasnil. Facta z ministri je ostal in dobil glede na razjasnjen položaj in na dobro prijateljstvo z vsemi strankami označbo: Clara Facta boni amici. To prijateljstvo gre celo tako daleč, da je Facta socialist s Turatijem, komunist z Bombaccijem in fašist z Mussolinijem in da bi mu vsekakor bolj pristojal priimek Fikfak-ta kakor pa samo Facta.

Gospod Bacil Vipavec pl. Tik za fronto itd.

Malo je drugačen kakor tu, Damir, skoz in skoz ovčica ni nikaka zver. Res je dal »bacilov in bacilk« nebroj, toda ne za kugo, le za smeh, da joj! »Litra pol vipaveca« pa jih ukrotiš.

le da po vipavecu se še bolj solziš. In zato me muči vedno to vprašanje, kaj da so fašisti z bombami šli nanje? Zato jim »tik za fronto« je roj granat poslal, za nas pa smeh in guljas in vinca poln bokal.

Laže ne nikoli, varobe govori, kar je tebi napak, se njena pravo zdi. Prav res, da ni zverina, ovčica skoz in skož, le včasih smeh raztrša in vleče te za nos.

Dobo med Lokvarsko Facto je polnila kriza. Kriza je sploh predhodnica vsakemu novemu ministrstvu, in ker teče navadno kri, je dobila po njej tudi svoje ime. Letos je bilo posebno hudo. Bil je istočasno štrajk, ki so ga uprizorile štiri stranke: socialisti, komunisti, reformisti in republikanci, imeli smo torej pravcati štrajk-kvartet. Tudi drugi narodi, Čehi, Nemci imajo štrajk-kvartete, toda ti se odigravajo le na glasbenem polju, pri nas pa na vsakem polju, na ulici, po cestah in travnikih. Pri nas se ne vpraša, če je polje glasbeno, pri nas se gre in se štraj-

ka kvartetno kjer kofi. Ves čas so motili ta kvartet fašisti, jaz pa ne vem, je li bila skladba slaba, ali so pa bili fašisti tako nemuzikalični. Saj veste, jaz na palci, zajec na bobnu in pa glasba!

Preden so odjeknili zadnji akordi štrajk-kvarteta, so se poslali na razne kraje generali, da napravijo mir in red, generali pa zato, ker je bil to generalni štrajk. Z generali je prišel tudi mir v do tične kraje, saj so bili vsi nasprotniki ž v mrtvašnici, ali pa še v bolnišnici oziroma doma v postelji.

Komaj sem se nekoliko oddehnil, a

ti ne privrši v deželo vest, da bo treba umreti. Francozi učenjak Nobles je dogajal, da obišče južni del Evrope in severni del Afrike tak potes, da bo joj. To je žalostna vest, kaj ne! Na vsak način se treba prepričati, koliko vere gre temu novemu proroku. Svoj čas smo imeli v Parizu Madame Thebes. Ta je vsako leto koncem jeseni prorokovala za prihodnje leto. Imela je obrtnico, plačevala je obrtne davke in vendar se ni nikdar prevzela in ni nikdar prorokovala tako velikanske nesreče, kakršna nas ima zadeti menda še ta mesec. Smrt kake kronane ali lirične glave, tridnevno povodenj na Tirolskem, potrešček na Japonskem, požar gledališča na Francoskem, nemirčki na Irskem, novorojenček v habsburški hiši, to je bilo vse, kar je prorokovala Thebes in notabene: je plačevala redno obrtni davek za svoja prorokovanja. Sedaj pa pride učenjak brez obrtnice seveda in pošlje naravnost z elegantno kretnjo in prirodno nobleso Španijo, Italijo, Grčijo k vragu, kos Afrike tudi in še Kitajsko po vrh. No, vrag si bo že zapomnil tega profesorja. Navadno so taki učenjaki bolj zmerni, zanimajo se bolj za manjše potrebe, recimo, da jim žena potreba cekerka na močnato jed ali rozine v štruklje. Tako brezsrčnih in neusmiljenih učenjakov kakor je ta Nobles je v resnici malo.

Ker spadamo k Italiji, ki ima iti v družbi svojih južneevropskih sester k vragu, hajd v Francijo, v Paris, da poizvem na licu mesta, koliko je resnice na tem jeziku, da bom vedel pravočasno svoje brave in jim to ali ono nasvetovati.

V Parizu sem zvedel, da pride res potres, da se pa ustavi v Ločniku in Vidmu, ker mu ne bodo dovolili fašisti nadaljevati pot, to pa zato ne, ker je potres pristno italijanska prikazen, ki je še niso vredne osvobodjene dežele. Tako torej, mi je nismo vredni! Proti takemu omalovažanju in preziranju moramo protestirati in čim bolj bomo protestirali, tem hujši bo napor od strani fašistov da ne puste potresa do nas. S tem smo pa mi dosegli svoj namen in vse to na nasvet

Čuka na palci.

Državna himna.

HUMORESKA.

Nekaj strašnega! Pisarju Jakobu Tinti ni bilo mogoče več živeti. Ni mislil na samomor, a želel si je, da bi ga požrl volk celega kot babico v bajki in bi lovec prerezal volčji trebuh šele čez 100 let.

Kaj je bilo?

Jakob Tinta je delal osem ur na dan v pisarni, osem ur je prežehal doma, osem ur je po noči spal. V pisarni so mu lezli akti čez ušesa, doma so mu plezali otroci na kolena in za vrat, le po noči je imel mir. Včasih je šel na četrtinko. Miren, zamišljen, godrnjajoč sam s seboj se je vračal domov. Preden so bila vrata zaprta, je moral biti doma, če ne joj!

V to mirno zakonsko življenje je na-

Kako se izvrši umor in kako sodba

ali proces radi umora liskarja Müllerja.

Ne v daljni Koreji,
pri nas je tako;
ubiješ človeka,
drugod te zapro,
pri nas salutira
stoji ti na straži,
ti stražnik zato
če moti te kdo.
Ne v daljni Koreji,
pri nas je tako!

Ne v daljni Koreji,
pri nas je tako!
Drugodi ti dajo
plačilo z vrvjō,
pri nas te sodnik
odlikuje zato,
slučaji kot Müllerjev
pričajo to.
Ne v daljni Koreji,
pri nas je tako!

enkrat posegla državna himna. Dasi je himna mlada, mu žene ni mogla zapeljati, a zapeljala je njega, da je izgubil glavo. Ali je to v času, ko države nastajajo čez noč in se državne meje predstavljajo kot plotovi, kaj čudnega? Ne. Tinta se je v svoji mladosti učil eno samo himno, ki jo je ločil od napeva »Ljubca moja, kaj si st'nila...« In ni on kriv, če se je zgodilo, kar se je zgodilo.

Sedijo v gostilni in pijejo. Jakob Tinta razlaga žolni težavo uradovanja. Vse je novo. Novi zakoni, novi predstojniki. Ravno si se naučil, da gre od rok — evo, nov odlok! Pa reci kmetu: Počakajte, da preštudiram. Kmet zmaje: Saj še gospoda ne znaš. Ravno razlaga to težavo Žolni, ko ga nekdo sune.

Kaj je? Kaj se je zgodilo? Vsi stoje. Vsi so odkriti. Vsi pojejo, ali vsaj odpirajo usta, kričijo, eden malha z rokami... Ali ni to kaj protipostavnega? Tinta je vzel klobuk, pokrnil ga in — hajdi! — Klobuk je že bil na tleh, par ljudi ga je čudno zrl. Žolna mu je pošepnil: »Državna himna!«

Eh, vraga! Kakšen pobožen obraz je naredil Tinta, odprl je usta, obračal oči kot da poje, nekdo se je ozrl, češ kdo moti... Ko so odpeli, je bila stvar že pozabljena. Vendar je Tinta plačal in šel.

Pa gre po trgu, enkrat, dvakrat, trikrat... stočkrat v svojem življenju, vedno ob isti uri. Saj se ni nič zgodilo, saj se nič ne more zgoditi. Par zapoznelih ljudi, ki so zamišljeni kot on, par pijancev, ki tulijo pesem... Pa gre po trgu stoprvič ali tisočstoprvič, zamišljen, nagel, tri minute je že zamudil, kako lahko, da mu zaklenejo.

Je pač tako, da človek ne sliši tiktakanje ure v sobi, je pač tako, da tudi Tinta ni slišal vpitja. Glava je bika polna tinte, če bo prišel pravočasno, če bo... gi dan prosil za dopust... Vpitje na trgu, ki je prihajalo iz gruč mladih ljudi, je bilo glasnejše... in predno se je Tinta zavedel, je ležal njegov klobuk na tleh, je dobil zaušnico... da... je ležal na tlaku... »Na pomoč! Na pomoč!«

Dve brci od zadaj. »Ali se boš odkril pred državno himno?«

Moj Bog, že zopet državna himna. On, najzvestejši služabnik države, ki se še misliti ne upa nespodobno... Kaj naj poreče doma, kdo ga je? Državna himna?..

Obupan je sedel doma za mizo, večerjal in razmišljal. Na enkrat pride pesem po ulici. Tinta se je dvignil od mize, grižljaj mu je ostal v ustih. Kaj mu je storiti, kadar je doma, gologlav, z grižljajem v ustih?

Žena ga je pogledala: »Kaj je?«

»Ali ni državna himna?«

»To je: Pa mi ga žingamo!«

Po noči je zajokal z zateglim glasom otrok v zibelki. Tinta je planil iz spanja. Kot refren je zaslišal ženin glas: »Aja-tutaja,« ki je zibala. Zdaj je vedel, da ni državna himna.

Tinta je bil popolnoma vničen. Kot človek, ki je mesečen, je hodil okrog. Vsak šum ga je splasil, da je postal in poslušnil. Ko je stopil v pisarno, je premeril obraze: Vsi vedo. Skoraj se je zgrudil na tla, ko ga je predstojnik poklical v pisarno: Zdaj se odloči...

Nič ni bilo. Ali pa je predstojnik vse zakril v lokavo prijazni nasmeh. Ob prili-

ki ga zadavi... Tinta je sklenil, da bo previden za žive in za mrtve.

Šla je pesem po cesti, pijanska in kvantarska, pa se je nagnil do soseda: »Ali je to himna?«

»Kakšna himna, za vruga!«

Tinta je zlezel vase.

Zapel je gramofon v sosednji gostilni: »Ali je to himna?«

Mladi pisarček se je vzpel kot petelinček: »Vi, če se mislite norčevati, izberite si drugega...«

»Saj so si vse pesmi podobne.«

»... ali pa si dajte izvrtati ušesa...«

Zdaj je bil še previdnejši, vprašal je tipkarico: »Ali je to...«

»Tako se je zgodilo, da ga je nekega dne poklical predstojnik pred se:

»Jakob Tinta! Z ozirom na to, da ste vesten uradnik, skoraj osivel v svoji službi, da imate ljubo ženo in drage otročiče, vas za danes samo strogo opominjam. Že parkrat mi je došlo do ušes, da ste se nepoštljivo izrazili o naši državni himni, primerjali ste jo najgršim kvantom. Opozarjam vas, da bi v bodoče ne ostalo samo pri opominu...«

Jakob Tinta ni čul nič več. Nezavesten se je zgrudil na stol...

Peter Kopriva.

KRASEN USPEH NAŠIH VAŠKIH IGRALCEV.

V vasi Č. ob meji je uprizorilo domače bralno društvo igro »Tihotapec«. Vse vloge so bile v spretnih rokah, a Lovretov Jurij je igral naslovno vlogo tako dovršeno, s takim zanosom in s tako spretnostjo, da ga je financar, ki je bil gledalec med gledalci, v drugem dejanju med igro aretiriral na odru, čeprav ni razumel niti najmanjše slovenske besede.

IZ IBLANE.

Vipavski očka je prišel v belo Ljubljano k vsesokolski slavnosti. V družbi znancev, višjih uradnikov, rojakov, naenkrat zakliče pri peneči čaši vina v vipavskem narečju: »Gospod gostilničar, tu vinu pa ni naturnu.« »Kaj? kaj? kaj? kdo pravi, da ne?« — »Jaz, pa ravno jaz — Mi, Vipavci, poznamo vina.« — »Kaj bodo Vaša vina!« Vname se hudo pričkanje, talko, da je slednjič naš očka pripravljen priseči, da vinu ni naturnu. Da se ne stepejo, in da jim ne bo treba hoditi po sodnijah, pravi slednjič naš tača hladnokrvno: Ni ne *na turnu*, ampak na mizi. Nato so se smejali za počit.

SPOVED.

Nepridiprav iz Čódske doline je šel pred svojo poroko k izpovedi. Nerad je pokleknil, ker si je bil v svesti, da nima grehov. Ko je končal običajni spovedni uvod, je pravil spovedniku na uho: »Častiti gospod duhovni oče; spovem se Vam vse dobro in slabo, kar se samo ob sebi »pogliha.« Sosedu sem vzel eno presico, ki jih je imel preveč, a jaz sem dal siromaku staro suktnjo, ki ni imel nobene, pa se je »poglihala.« Pastirja na pašniku sem »bil, a sem zato takoj drugega našel, pa se je »poglihala.«

Spovednik: — »No, no, že dobro, že; Bog te je dal, hudič te bo vzel, pa se bo tudi poglihala!«

Naši umetniki.

Marij Kogoj, prvi slovenski skladatelj.

Kdor zna, zna.

Iz vseh pokrajin, iz vseh krajev so prihajale pritožbe v prestolnico, da kroži ogromna množina ponarejenih bankovcev, ki izpodkopujejo ugled države na zunaj in njeno solidnost na znotraj. Finančni minister se je moral zgeniti in čez par dni so se že nabili po tlicah lepaki s sledečo vsebino:

Z ozirom na zakon z dne 17. aprila 1881., glede na odlok skup. min. z dne 5. februarja 1888., spričo ukrepa finančnega min. dne 13. oktobra 1895., zbog ukaza zakl. min. z dne 7. maja 1903. in preko vseh določil od 1. januarja 1915. do 31. decembra 1918.

določamo

- 1.) S prvim septembrom t. l. postanejo ponarejeni bankovci pristni;
- 2.) do tedaj pristni bankovci veljajo, ker jih je malo, z istim dnem za ponarejene;
- 3.) Kdor izdeluje in razpečuje pristne bankovce, se kaznuje po obstoječih zakonih, in
- 4.) isto tako se kaznuje, kdor se brani ponarejenih bankovcev.

Finančni minister I. r.

OSEL.

Debeluhast mesar se pelje z mnhom v železnici. Mesar hoče potegniti mniha in mu pravi, da so v francoski revoluciji obešali poleg duhovnika vedno enega osla. Boga zahvalite, odvrne mirno mniha, da njsva bila takrat tam. Mene bi bili gotovo obesili, vas pa poleg mene.

Nova univerza.

Kmet Miha Močnik je nameraval pisati pismo g. deželnemu glavarju in sicer prav na njegovo ime in ne na deželni odbor. Na deželnem odboru kaj lahko založijo tisti uradniki in škribanti njegovo pismo; če ga pa že ne založijo, bodo gotovo raznašali po vseh gostilnah in kavarnah vest, da je pisal Miha Močnik pismo naravnost gospodu glavarju, v katerem ga prosi, naj čimpreje razdeli občinski pašnik. Ne, tega ni hotel Miha Močnik. Zato pa naj dobi deželni glavar pismo sam v svoje roke.

Ko dobi glavar pismo, bo malo zakašljaj, pomislil, odkod pozna tega Miha Močnika, sedel bo k mizi, naročil enemu izmed odbornikov, ali dr. Gregorčiču ali dr. Besednjaku, naj mu prinese načrt občinskega pašnika, nato bo vzel svinčnik v roke, potegnil pet, šest črt, razdelil tako pašnik in napisal na najlepši in največji kos: »To je lastnina Mihe Močnik.«

Tako je razmišljal Miha Močnik in kazal v mislih fige deželnim uradnikom, ki si ne bodo mogli napasti svoje radovednosti na njegovem pismu. Vsi zeleni

postanejo, ko bodo zvedeli, da si je drznil pisati Miha Močnik pismo deželnemu glavarju preko deželnih uradnikov. To je dobro, da ni med temi nobenega debeharja, ta bi gotovo počil same jeze.

Miha Močnik se je zaprl v svojo sobo in pisal. Med pisanjem je skadil sedemnajst fajf tobaka, šel trikrat iskat bolj gospodskih izrazov v svoj zeleni stekleni slovar, ki se je odpiral z zamaškom in komaj ko je klicala gospodinja družino k večerji, je bilo končano pisanje.

Še naslov! Miha Močnik se je spomnil, da se je govorilo zadnjo nedeljo pred cerkvijo, da se morajo pisati naslovi v italijanskem jeziku, sicer ne dobi naslovljenec pisma. Občinski tajnik je bil posebno glasen. Trdil je, da mu je pošta že dvakrat vrnila pismo s slovenskim naslovom, da je pa oddal tretjič pismo in je sedaj v resnici radoveden, kdo se bo prej naveličal, ali on ali pošta. Tajnik je še dostavil, da je zvedel v mestu, da je vse to maslo nekega Salate v Rimu, ki ima nalog, da poitalijanči v petih letih vse Slovence.

Miha Močnik je imel slovenski naslov na glavarja, dal mu ga je bil svoj čas sosed. Ta naslov se prestavi na italijanski jezik, pa je! Da bo on, Miha Močnik, pisal slovenski naslov in tekmoval s pošto, kdo se prej naveliča, ne, tega že ne bo storil! Razdelitev pašnika ne prenese tako dolgotrajne tekme!

»Komendator Alojzij Pettarin Gorica.« Le počasi. Vsaka beseda se mora posebej prevesti, kakor ukazuje Salata.

Komendator. Komen je tigr na Krasti in se mu pravi po laško Comeno, dator ali dator ne more biti drugo kakor doktor. Komendator se pravi torej po laško: dottore di Comeno. Tako je Miha Močnik tudi napisal naslov: »Alojzijo Pettarino dottore di Comeno Gorizia«.

Da je dobil deželni glavar to pismo, smo gotovi, a to ne spada več v okvir novice. Ako gremo tej zadevi do dna, spoznamo, da je prav za prav Salata v Rimu promoviral deželnega glavarja, oziroma da nam je on ustanovil novo univerzo v Komnu. Učiteljske v Tolminu, realko v Idriji, gimnazijo v Ajdovščini, univerza v Komnu, manjka samo še akademija v Janeževemrdu in konservatorij na Vrabčah. Bog živi oziroma Bog zabeli Salato, ki tako skrbi s svojimi odloki za pomnožitev naših kulturnih zavodov.

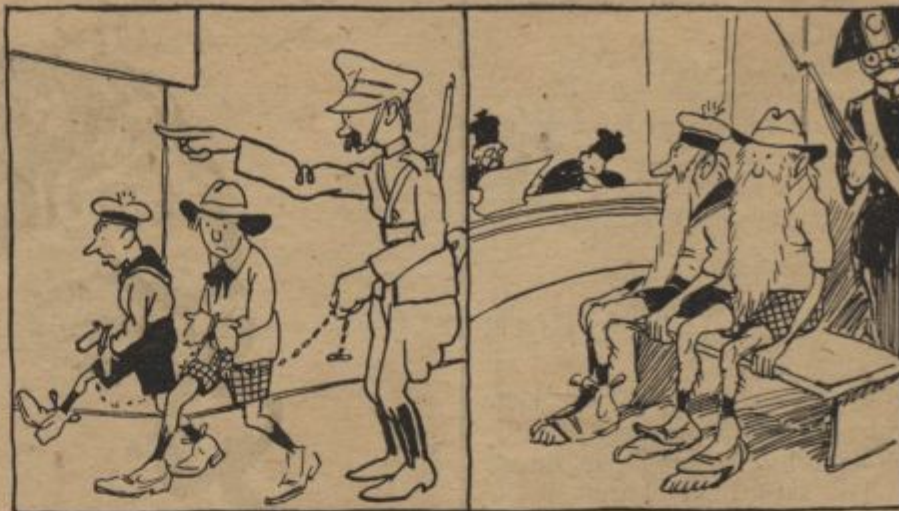

Strela pred sodiščem.

Naša neutrudna oblast, naši vrli ožrožniki si niso dali miru ne po noči ne po dnevi, da so izsledili pravega krivca — poškodovatelja spomenika na Krnu. Pravzaprav je bila to ženska. (Saj smo vedno trdili, da so ženske bolj hudobne kot moški.) Vjeli so jo, zaprli in nato odpeljali pred sodišče, da se takoj vrši razprava po prekem sodu.

Brrrr — je zagrmelo in — čink! je

Naglica procesov v Italiji

je očarujoča in nam dela sive lase.

Oba sta še mlada,
oba golobrada,
»Zdaj v ječo talkoj
mi gresta z menoj!
Če delam krivico,
izvesta resnico,
ko gresta v sodnijo
že jutri. Adijo!«

Pretečejo leta,
se »jutri« obeta,
ko pride razprava,
že siva je glava,
in brade jim griva
kolena pokriva,
ko sodbo izvesta:
Domov lahko gresta,

bilá je pomota,
naj s tem se pobota!

U G A N K A.

Se vozi prvi sam v ognjenem vozi,
kopita konjska nič ne peketajo,
čeprav vsi konji divje cepetajo,
a on ne speče se pri vsej tej grozi.

Je drugi ptič, ki piše v verzih, v prozi,
otroci, stari dobro ga poznajo
in za poredneža ga vsi imajo,
da ga uganeš, v to ti Bog pomozil!

Če združiš ti oba, dobiš trgovca,
ki znan je od Devina gor do Bovca,
kolesa, stroje ima on v zalogi,

ki vozijo in šivajo brez muk.
Da mučil se ne boš pri tej nalogi,
povem rešitev ti: *Elija Čuk*.

Gorica - Piazza Cavalieri (Stolni trg) št. 9 (levo)

udarilo, ko se je obtoženka zakadila v dvorano pred sodnika.

Sodnik. »Ne delajte takega šuma«.

Obtoženka. »Moja navada je taka«.

Sodnik. Grda navada. Ali ste mami vpisana med fašiste? Ne? Tedaj se kaj takega za vas ne spodobi. Kako se imenujete.

Obtoženka. Strela. Moj poklic....

Sodnik. Poklica vam ni treba. Kdo vas je vprašal po poklicu. Pri nas živi na stotine ljudi brez poklica. Povejte mi rajše, kdo je vaš oče?

Obtoženka. Moj oče....

Sodnik. To se pravi, da ne veste zanj. Za današnje čase nič čudnega. In mati.

Obtoženka. Moja mati je električka.

Sodnik. Kje ste rojena?

Obtoženka. Na vrhovih gore Krn.

Sodnik. Vi ste tedaj slovenskega pokoljenja, nam sovražne narodnosti in ste iz hudobnega namena poškodovale spomenik na Krnu.

Obtoženka. Kako da me imenujete Slovenko. Jaz sem vendar Italijanka.

Sodnik. Kaaaj? Vi ste Slovenka in basta! Kdo drugi naj je pri nas kriv, če ne Slovenci. Tako stoji v zakonu: Če toča pobije, so krivi Slovenci. Če strela udari, tudi. Če pride komu na um, da brska za mrličji je tudi Slovenec. Če ni, ga pa naredimo.

Obtoženka. Pa kako naredite to?

Sodnik. »Piccolo« in »Popolo« ga napišeta za Slovence pa je končano. To hujše drži kot vsaka krstna knjiga. Potem jim pa požgejo. Kako bi kdo požigal če niso v resnici krivci. Dokaz je tu in nihče se ne more ustavljati.

Obtoženka. Joj, v kakšne roke sem prišla! Kakšna pravica pa je to!

Sodnik. Ne imenujte po nemarnem tega imena! Ne norčujte se iz nesrečnice!

Pred vojno je bila slepa na eno oko, po vojni je oslepela pa še na drugo.

pa na vrh. Jen k' sm vidu, de hedu po lüfte strejlejo, sm du še klabük ne pjehar, pa sm ne tla ze rešjeta počjenu pa fige u aržet du.

Toku sm tuo rajžo sjebe jen muojo ruobo rejšu gvišne smrti. Na muoj klabük so pa tje kruote vse svuoje jemjena s küglami zepisale. Mejnde se jim je zdejlu, de so me premagali k' s:n jemu anu rešjetu več ne peharjih nemejst klabüka. Figo pasjo so me! Jest sm jih pa vsegljih nerihov kar drugi klabük sm küpu.

Dragi »Čuk na palci!«

Ob dalmatinski obali je nekega vročega dne lovil Tone Budalovič s svojim drugom Bušičem ribe. Nalovila sta jih že polno košaro, ko prideta mimo dva Dalmatinca: Gavrilovič in Mato, katerima se je poznalo, da sta slabo preskrbljena ministra za »notranje zadeve«. Samoposebi je potem umevno, da sta se silno razveselila, ko sta zagledala košaro — polno rib. A kako se jih polastiti?.. No, Mato se ni dolgo pomišljal. Napolnil je malho (kjer je imel pred kakimi desetimi leti še nekaj tobaka, a si ga sedaj vsled denarne krize ne more več kupiti) z drobnim peskom in se približa Bušiču ter mu ponuja »pristno sriedstvo za buhe«. Kmalu sta se domenila in Mato je prejel za plačilo deset še dokaj velikih rib.

Oba — Mato in Gavrilovič sta vsa iz sebe samega veselja hotela odditi po stezi proti gozdiču, da si tam spečeta ribe. A silno se prestrašita, ko prifeče za njima Bušič in ves zasopljen kriči: »Čujte, čujte, gospodine! Kažite mi, kako se ovo sriedstvo upotreblja?« Gavrilovič se v zadregi obrne in pravi: »To je tako, dragi gospodine! Jedan uhvati buhu za zadnju nugu a jedan za spriednu. Onda dode treči i uhvati buhu za gubac. Zätim zavete četvrtoga, koji joj napuni gubac sa onim sriedstvom i buha će odmah poginuti.«

Op.: Zato priporočam vsem, ki imajo kaj bolh, da gredo ali sami v Dalmacijo ali pa, da naroče to uničujoče sriedstvo in sicer pri: Društvo za zaščito bolh v Podkluki — znanem pristanišču — št. 9999. — ul. Tepec.

S spoštovanjem!

VRABEC, ki je to sam videl,
ko je sedel na oljkini vejici.

NAZNANILO

Podpisani si usojam uljudno naznani sl. občinstvu tolminskega in kobariškega okraja, da sem odpri pri Sv. Luciji

**VELIKO ZALOGO STAVBENEGA
IN DRUGEGA LESA,**

desk, tramov itd. — Za obilen obisk se priporočam, zagotavlja točno postrežbo z nizkimi cenami.

udani **Alojzij Slamič**, trgovec

Gostilna „Pri belem zajcu“ v GORICI, nunska ulica

Shajališče okoličanov in meščanov.

Postrežba s svežimi domačimi mrzlimi in gorkimi jedili ter z izvrstnim vipavcem, bricem, teranom in zelencem.

o o o

Na razpolago je tudi hlev za konje in sbrambo koles.

Za obilen obisk se priporoča

Jos. Molar

restavrater

nunska ulica.

NA UNIVERZI.

Ko se je doktor Anžlovar še kot osmošolec pripeljal na Dunaj, da se vpiše v univerzo za pristop k predavanjem, se je zglasil najprej pri meni in me naprosil naj mu predstavim profesorje, pri katerih se ima vpisati. Jaz sem bil že od rojstva muhast ter sem si tudi ob tej priliki zmislil en neumen špas. Peljal sem svojega prijatelja k prvemu profesorju, š katerim sta si z vsemi ceremonijami na razpolago menjavala oliko. Ko sva ga zapustila, sem zgrabil mojega novinca za rokav ter ga ozmerjal, češ, da tako ne gre. Na ta način se ne smeš nikomur več predstaviti, ako hočeš, da boš imel vpliv pri njih in da se te bodo bali. Pri naslednjem profesorju, te bom jaz predstavil, da boš znal potem drugje nadaljevati. Peljal sem ga k profesorju Koegerju, ki pa je bil grozno — gluh.

Ko sva vstopila, sem napisal na komad papirja Anžlovarjevo ime in ga položil na mizo.

Profesor se je smehljaje poklonil, nama segel v roke ter sedel. Jaz pa sem se takoj oglail:

»Kaj se ližeš lisjak zviti, začčekaj si ime v knjigo, pa konec komedije, mrjasec judovski.«

Dal sem znamenje Anžlovarju pa sva odšla. Ta pa se je čudil pred vrati kakor vol, kadar nova vrata pri hlevu zagleda. Jaz sem se namrdnil ter mu pokazal druga vrata, sam pa sem na hodniku obstal.

Znotraj: »Naprej!«

Anžlovar vstopi z listkom v roki ter ga pomoli profesorju pod nos:

»Na, moje ime mrjasec zviti, pa si zapomni, da bom prišel tvoje klobasarije poslušat, lisica stara!« Da ste ga videli, kako je sfrčal skoz vrata z listkom v rokah na hodnik! Jaz ga nisem videl ker sem se v pritličju držal z vso močjo za trebuh, ker ta profesor ni bil — gluh.

IZPRED SODIŠČA.

Kako velikanske kulturne važnosti je iznajdba tvrdke Bumperdax & Co., naj nam priča tale resnična a neprijetna dogodba:

V kupeju sta se peljala mlad gospod in gospodična. Pri obeh je nastala napestost vražjih plinov tako velika, da se je bilo bati katastrofe. Gospod začne z gospodično razgovor in jo vpraša, po nemško seveda:

»Oprostite gospica, kam se peljete?« Gospodična izrabi to priliko in mu odgovori s spremljevanjem nekega drugega instrumenta: »Na Wliien!« Tedaj vpraša goska, zavoljo lepšega, gospoda: »Kam se pa vi peljete, prosim?« Gospod se oddahne in ji reče: »V Bruck und zuruk,« in istočasno se čujejo glasovi podobni kontrabasu.

Tako sta se komaj rešila iz kritičnega položaja; gotovo pa bodeta takoj kupila novo iznajdbo, katero priporočamo vsakomur.

Hiša

v Števerjanu št. 102 vsled vojne porušena, katere načrti za novo zgradbo so že pripravljeni in se nahajajo pri stavbeni tvrdki BRESHI-CUCHI v Gorici; — z vinogradom in kosom polja se vsled pomanjkanja delovnih moči v družini — proda. — Več se tve v gostilni gos. Štiligoj v Pevmi pri Mostu in ali Knezu v Števerjanu.

G. TEMIL

— GORICA —

VIA GIOSUE CARDUCCI ŠT. 1

- - - (nasproti Montu) - - -

brusar in nožar

- prodaja tudi toaletne predmete. -

V delavnici so nameščeni delavci specialisti za omenjena dela kakor tudi za popravljanje vseh operacijskih predmetov itd.

Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, škarij, bričevnih nožev, najelegantnejših žepnih nožev, bergamskih osel, sploh vseh rezil — Brusil brivne in žepne nože, škarje, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

Za izvršena dela jamči

Miha in Luka.

Miha. Buh ga dej!

Luka. Pa ga dej, no! Kje s' pa biu, de te nisem tlkaj cajta neč bideu.

Miha. Dele u Trstu sm biu pa apravkih.

Luka. Al' s' še pršu živ nazaj. U Trst pa jest že nkul beč na pujdem.

Miha. Bejn, zaki ne?

Luka. Zatu, ka člebek še tistga kraje na najde, deb saje potriba aprabu. Ana čila ura sm hadu pa nisim bidev abedna taka hišca pa tud grmovje ne. Bejn, sm skaču notr v adn vrt pa sm aprabu. A t' na prnese zlumk glih tist cajt anga karbonerje. Jest sm brž bideu, de se kej tacga na smi nardit, pa sm hitra s klabukam zakriv, de se ni bidela.

Miha. Fajn s' naredu!

Luka. Pačaki, de t' pabim. Karboner me praša, ki jemam pod klabukam. Bejn, sm djav, kanarčka sm vjev. Držite za klabuk, de letim pa fulavž. Pa sm se se skrev za anu drevu jen gledav ki bo.

Miha. Men se že zdi.

Luka. Čakaj. Pou ure je čakav pa me ni blu nazaj. Naenkraj je pršu an druj karboner pa sta se zgavarila, de bosta anadva imila kanarčka. Bejn, je djav adn, jest bom klabuk prizdignu, ti pa tiča zgrab.

Miha. Poču be ad smiha.

Luka. Ahtaj, de t' na uteče, je dijav adn. Uteku m' na bo, je djav ta druj, samu

zdi se m', da sm ga mala pretrdu prjev, ves se je zmečkav... Kar je blu naprej, t' pa na bom prabu.

Miha. Sej si lahka predstavlam. Ab klabuk si biu.

Luka. Sej tu je. Zdej sm pa rajš dama, de m' klabuk astane. Zbugam!

Gostilna Karol Princič - Gorica

o====o VIA DOGANA o====o

Kjer bila prej je ulica Dogana, stoji v Gorici vis-à-vis sodnije, kjer stranska pot v Rassauerco zavije, pod osemnajst številko dobro znana gostilna Princič. Vina v njej izbrana, kdor le prestopi prag, po ceni pije iz Kraške in Vipavske domačije in pa od tam, kjer Brda so prostrana.

Kdor ima na preturi opravilo, pa bodi priča, toženec, tožitelj, vsak po razpravi stopi na kosilo.

saj Karl Princič blizu je gostitelj... Sodnik če ima že cel sod v naslovi, stri dobro stranki vsaj kvartin njegovi.

Dopisi.

ŽABJA VAS.

Cenjeni dopisnik! Vi se hudujete, ker je zadnjič »Čuk« malo opikal tista dekleta, ki imajo kratka krilca. Le pomirite se, Vi gospod Urban. Mi smo sicer vedeli, da nosijo ženske pod krilcem hlačke, nisimo pa vedeli, da se dobe tudi moški, ki nosijo v hlačah krilca, zakaj drugače bi se pač ne mogli tako zelo razhuditi in razkoračiti nad nas. Le nosite krilce, nas to popolnoma nič ne briga. In če imate ženo in hčerke lahko te letajo samo v kratkih plavalnih hlačah po Žabji vasi, to nas sicer nič ne briga, toda kar se vidi, se pa vidi. In če »Čuk« kaj vidi, tudi izblebata, kot je zdaj izblebetal vaše pismo brez podpisa, ki ste ga skrili pod kratko krilce, da bi ga »Čuk« ne videl in spoznal. Pa še kaj!

Brzovjavke.

TRST, 1. septembra. Vest, da je inženir Fürst dognal, da je spomenik na Krnu poškodovala strela, je ostala nekaterim gospodom naše dežele v grlu in je niso mogli požreti. Na lice mesta so bili takoj pozvani zdravniki, ki so jim pred-

pisali po par žliček »kapljic« znamke »Piccolo«, ki je baje proti vsem takim boleznim mnogo boljše kot znani Fellerjev »Elza-fluid«. Vendar jih mi ne moremo priporočati, ker slabo vplivajo na možgane.

Vesti.

Tatovi in roparji so sklenili na zdajnjem svojem shodu, da vsled nepotrebne izgube časa ne bodo napadali več državnih uradnikov in duhovnikov in ne vlamljali v njih stanovanja. Vsakdo naj nabije izkaznice na vrata in če gre po noči po samotnem kraju, naj jo ima pripravljeno v roki. Goljufija v tem oziru se bo po rokovnjaškem zakonu strogo kaznovala.

Politika. Nekateri protestirajo, da bi sprejeli v zvezo narodov Mažarsko, ker je njeno politično naziranje reakcijsko in fevdalno militaristično. Kot smo izvedeli, nameravajo sprejeti v zvezo narodov na podlagi tega samo Rusijo.

Za počt! V Trstu je poslala mati malega sinčka kupit »Čuka«, ki je rekel prodajalki: *La mi dia un čuk sul panza!*

Vodne sile. Kapitalisti se poganjajo, da bi dobili pravico izrabljanja vodnih sil na Goriškem v svoje roke. Kako neumno! Če bi izrabili vse tiste potne srage, ki jih potočijo v ta namen, bi imeli imenitno in trajno vodno silo, ki bi je niti suša ne zmanjšala. V Nemški Avstriji so prišli na misel, da bi izrabljali poleg vodopadov tudi njih krasni in močni krono-pad. Pri nas bi končno lahko vporabili liro-pad, še bolj uspešno pa še vlado-pad, ker neprestano padajo vlada za vlado. Nепrecenljive sile, ki gredo v nič. Kako, da gospodje kapitalisti ne pridejo do tega, in silijo ravnó v našo deželo?

Iz trgovskih krogov. Na razne nacionalistične organizacije Julijske Beračije je prišlo več vagonov blamaže znamke »Krn«, da jo razdele med svoje člane brezplačno. Ker pa imajo člani tega blaga že od prej v obili meri v zalogi, jo ponujajo vsem veletrgovcem v zakup. Ti je pa ne marajo vzeti, ker danes kupčija s tem blagom peša. Pač pa so pripravljene kupiti makari cel vlak »kolomaže«, da bodo mazali vladni voz, ki težko gre dalje. Mosconi se je posvetil kemiji in razmišlja, kako bi blamažo spremenil v kolomažo.

Teško se je ponesrečil. Ivan Kuzma, ko je bežal pred »Čukom«, da bi ga ta ne vlovil in »namalal«. Padel je bil tako nesrečno, da si je pobil nos. »Čuk« bo počakal, da se mu nos vsaj na pol pozdravi.

Avtonomija. Pri Maksu je vprašal kmet kmeta: »Saj si ti tudi za avtonomijo.« — »Ne,« je dejal ta, »Jaz se raje vozim z železnico, je bolj gvišno in manj trese.«

Pozor!

Pozor!

„Gostilna pri dveh konjičkih“

na novo otvorjena gostilna z dobro domačo kubinjo. Toči dobra domača vipavska, istrska vina ter kraški teran. —

Hlev za konje z dobro postrežbo.

Ivanka Čubej.

Gorica, Tržaška cesta.

ZNAMENITI RAZGLAS.

Kitajsko cesarstvo je veliko, večje kot Italija, dasi oni trde, da je naša država največja. Tam vzhaja solnce prej kot pri nas, dasi trdijo, da je naša država najbolj razsvetljena. Tam je cesar nebeški sin, dasi je pri nas vse svetejše. Tam imajo božarja, mi pa imamo fašiste.

Vodja bokserjev Musokiang je izdal sledeč proglas:
Bokserji!

Ura je tu! (Uropali smo jo na zadnji ekspediciji. Zlata z dvema pokrovki.)
nji ekspediciji. Zlata z dvema pokrovci.)
Kdor jo doživi, bo videl in ker vsi vidijo, je treba, da vsi živijo. Ne ubijajte tedaj nikogar, razen časa, njega izgublajte, njega pamagajte! Dnevni red je: nered, toda ta se mora vršiti redno, kot sem to jaz uredil, ki hočem mirno revolucijo.
Čing čung čang!

Mušo-kiang.

Po tem proglasu so ubili toliko časa, da ga danes še uradniki za najnujnejše stvari nimajo in naredili toliko nereda, da ga nobena vlada ne more odstraniti. Pa to se ni zgodilo pri nas, ampak v daljni Kitajski deželi, kamor je več let hoda.

PRI IZPRAŠEVANJU.

Luka Mozir je bil vdovec z že odraslim sinom, a se je vzlic temu vnovič ženi. Nekega jutra ukaže svojemu sinu, naj vzame žakelj ter gre z njim na žago po žaganje. Med potoma sta se vstavila pred farovžem in oče je ukazal sinu, naj malo potrpi pred vrati, češ, da on odpravi izpraševanje pri župniku.

Župnik: »Tedaj se hočeš v resnici zopet oženiti Luka; no le priden bodi, pa Boga se boj. Napravi tedaj križ!«

Luka: »V imenu očeta in sv. Duha, amen.«

Župnik: (videč, da je spustil in sina): »Kje si pa sina pustil?«

Luka: »Spodaj pri vratih z žakljem čaka, gospod župnik.«

Felberbaum & Rolich

**preje: Hedžet & Koritnik, Gorica
Corso Verdi 7, vogal Šolske ulice.**

Na debelo!

Trgovina manufakturnega blaga, specialiteta moških in damskih oblek, velika izbira moškega in ženskega perila, vse potrebščine za neveste, kakor tudi za birmance.

Na drobno!

P. n. lastnika se priporočata slavnemu občinstvu na deželi in v mestu.

Pavliha na morju.

Rusije sem se bil naveličal. Preveč sreče sem imel v nji. To me je nemalo jezilo. K sreči ali k nesreči sem tedaj naveltel na svojega strica, ki ga nisem do tedaj še nikoli videl. On je imel isto nesrečo, da je našel mene. Zato je hotel bežati na otok Cejlon. Iz ljubezni do strica pa sem ga hotel spremljati na potu. In tako se je zgodilo, da sva odpotovala in stopila na ladijo. Spočetka se ni zgodilo nič posebnega. Kar naenkrat pa je nastal velikanski vihar. Bili smo ravno ob nekem otoku, da si nanesemo pitne vode in drv, ko je pihnilo na nas. Veter je izruval velikanska drevesa s koreninami vred in jih je nosil po zraku kot slamnate bilke. Ko pa se je vihar polegel, je padlo zopet vsako drevo navpično na zemljo in se zasadilo s koreninami v zemljo, da ni bilo o kakem opustošenju ne duha ne sluha.

Popravili smo ladijo in jadrati dalje. Ko smo prišli na Cejlon, me je povabil sin ondotnega oblastnika na lov. Rad sem ubogal. Toda ta človek je bil velik in močan, navajen na tropično vročino. Z mano pa je bilo drugače. Čez par korakov že sem ostal zadaj. Že sem hotel sestiti na breg šumeče reke, ko sem zaslišal na potu neko šumenje. Ozrl sem se in ugledal leva, ki je šel proti meni, da bi me pozajutrkoval. Moja puška pa je bila nabita samo za zajce. Vendar sem takoj ustrelil nanj. To mu pa ni nič storilo, le še bolj ga je razljutilo, da je planil z vsem srdom proti meni. Obrnil sem se, da bi ubežal. Toda — o groza! — par korakov pred menoj je stal strašanski krokodil, ki je ravno odpiral svoje ogromno žrelo, da bi me požrl.

Omamljen sem padel na tla. Miž sem pričakoval, ali me bodo popadli levovi zobje, ali pa bom tičal v grlu krokodilovem. Čez par hipov sem zaslišal močan glas. Odprl sem oči in kaj se je bilo zgodilo. Lev je bil skočil v svoji jezi in naglici čez mene in padel naravnost krokodilu v žrelo. Glava enega je tičala v grlu drugega in skušala sta se drug od drugega osvoboditi. Jaz sem planil kvišku, popadel svoj lovski nož in z enim potegljajem sem odrezal levo glavo, da je padlo njegovo truplo pred moje noge. Nato sem vzela puško in sem levovo

glavo potisnil še globlje v krokodilovo žrelo, da se je žalostno zadavil.

Tako sem se rešil obeh hudih sovražnikov. Ves svet me je blagroval in občudoval, ko je slišal, da je meril krokodil ravno štirideset čevljev. Iz levje kože sem dal narediti same tobakove mošnje, katere sem daroval svojim znancem na Cejlonu. (Dalje.)

MILIJON.

»Poznaš li Izaka? Ko je prišel k nam, ni imel niti ene srajce, zdaj ima milijon.«

»Moj Bog, kaj bo z milijon srajcami!«

VELIKA ZALOGA MANUFAKTURE RUGER VENUTI

Corso G. Verdi 15 GORICA Corso G. Verdi 15

Bogata zaloga volne domače in inozemske, tkanine, bombaževine za gospode in gospe, velika zaloga platna, perila vsake vrste. Svila, žamet, perkal, batist, šifon, kreton itd. Tepihi, linoleum, preproge, zavese lana. Volna in žima in perje za štramace, sploh vse blago za neveste. — — — — —

Cene zelo ugodne! Cene zelo ugodne!
Največja manufakturna trgovina v Gorici.

Ljubljana. Hvala za pozdrave in fotografijo. Svoj kljun bi že rad potaknil tudi doli, samo malo predaleč je cela reč in pa zaprejo mi ga lahko. Kaj bi bil »Čuk« brez kljuna pa sami veste.

Krapinske toplice. Hvala za pozdrav! Nikar ne raztrosite okrog dejstva, da sem dober za ozdravljanje srčne revme. Te je toliko v Gorici, da me ljudje oskubijo in zadavijo, ker bi ne mogel vsem postreči. Samo, da ste ozdraveli Vi, ki ste nam na srcu.

A. M. v K. — Seveda sprejema »Čuk na pal'ci« tudi igre. Posebno šaloigre so mu všeč. Vaša komedija »Do vratu bos« je odločno predolga, preveč oseb nastopa v njej. Mnogih smo se sicer odkrižali, štiri smo poslali pod avtomobil, dva v granate na Banjšice, tri v Sočo kopat se, nadaljne tri v Orehovlje k steklemu psu, pet pa v Videm fašistom nasproti, toda še vedno nam jih je ostalo sedemnajst. Tega števila nismo več zmanjšali, ker nas je že začel državni pravdnik po strani gledati. Komedijo Vam vračamo s priporočilom: manj oseb! Mogoče se Vam posreči, da jih tudi Vi sami nekoliko »fentate«. Na vsak način pa ohranite v izpremenjeni in okrajšani izdaji svoje komedije sedmi prizor tretjega dejanja, ki znači vrhunec dramatične umetnosti in ki se glasi:

Pavel (ironično): Hm!

Zofka (nervozno): Hm!

Mara (vdano): Hm!

Štefan (razposajeno, skoro vris-kaje): Hm!

Ti štiri Hm-i Vam utemelje svetovno slavo kot pisatelju, dvomimo pa, da bi se dobili kje na svetu tako izborni igralci, ki bi mogli pogoditi brezhibno vse štiri Hm-e. Le pogumno naprej, pa pošljite še kaj!

AJŠEVICA 1. septembra.

Bivšemu policaju, ki se imenuje »Zmagoriti Jurjev« (S sich), je prošli petek dne 25. avgusta 1922 ob štirih urah in šestnajst minut popoldne, iz Plikoludih odklenkalo.

V zahvalo in priznanje mu je njegov »paezano« hotel podariti dve majčkoni vejici od nekega dobroznanega dreva. Ekspolicaj ni hotel sprejeti in je rekel, da naj si jih »paezano« dene na Čuka. Torej, seveda »paezano« ki je boljše vink in zato ima bolj švah pamet, ni vedel na katerega Čuka jih ložt, zato jih je poslal po pošti na »Čuka na pal'ci«.

NEVERJETNO

A.: Ali ti je znano, da imamo enega ministra samo zato, da se delajo iz njega klobase?

B.: Kaj se ti meša?

A.: Nikakor ne! Veš, to je oni minister, ki ga imamo za zaklat!

IVAN KACIN

Gorica, Via Carlo Favetti 6.

(nasproti »Goriške Straže«)

Izdeluje orglje, harmonije, klavirje, popravlja, uglasuje. V zalogi ima različne harmonije, klavirje, violine, strune, tudi preigrane harmonije in klavirje. Oddaja tudi na obroke.

Dragi Čuk na palci.

Pri nas je neki gospod nahrulil domačega fanta: »V-v-vi ste š-š-ščekovec!« — »Ne«, mu je odgovoril fant, »jaz nisem ščekovec, jaz sem kajkovec, Vi ste pa štokovec.« (Štokati se pravi v domačem narečju jecljati.) Tako je dobil hiter in dober odgovor.

Tvoj Jaka.

GOSTILNA

- Josip in Pavla Kamenšček -

v Gorici, na Kornu št. 8

streže z izbornim belim briškim, vipavskim in črnim vinom — Kuhinja domača — Gorka jedila ob vsakem času na razpolago — Snaga vzorna — Prenočišče za tujce — Sobe in postelje snažne.

Zbirališče rojakov iz Gorice in iz naših hribov

DVOJNI.

Oče svojim hčerkam: »Čujte, deklice, čsa je, da si dobite moža.« Sinovom: »In od vas pričakujem, da ne bo nihče tako neumen, da bi se poročil.«

VRHUNEC VLJUDNOSTI.

Ropar v vlaku: »Dovolite gospod, blagovolite mi povedati, ali se nahaja tu kako zasilna zavora?« — Potnik. »Ne.« Ropar: »Potem mi blagovolite izročiti lastnoročno Vašo cenjeno listino z denarjem.«

Čitajte „Čuka na pal'ci“!

Restavracija „Pri zlatem jelenu“

v GORICI, Pred nadškofijo št. 7.

Shajališče mešanov in okoličanov. Toči najboljša črna in bela vina in pivo. — Izborna kuhinja. — Sobe za prenočišča. Snaga uzorna. Postajališče avtomobilov, ki vozijo v Bovec, Cerklno, Tolmin, Idrijo. Za obilen obisk se priporoča Alojzij Vida, restavrater.

KAJ JE POTREBNO?

»Vi mladi človek bi radi postali časnikar. Ali ste že imeli kdaj kako podobno opravilo?«

»Da. Na neki kmetiji sem pasel race in jih znam izborno gojiti.«

»Dobro. In drugače?«

»Tu pa tam imam »švindela« v glavi.«

»Izborno. Vi ste rojeni za časnikarja.«

TEŽKA IZBIRA.

Mihec je imel v svojem žepu eno mehko jajce in tobak. Jajce pa se mu je ubilo in se zmešalo s tobakom. Mihec je ogledoval to mešanico in dejal: »Zdaj pa ne vem, ali bi to stvar pokadil ali pojedel.«

CENO KOSILO.

Gospod baron, nedeljski lovec je prinesel dva zajca z lova, vsled česar je bila njegova žena vsa iz sebe.

»Joj,« je dejala, »jutri bomo imeli prav po ceni kosilo!«

»Kaj, ti imenuješ to po ceni? Ko pa moram plačati šestdeset obstreljenih gonjačev divjačine.«

SLIKA Z JESIOM IN OLJEM.

V razstavi: »Ta slika predstavlja velikega Napoleona po izgubljeni bitki. (V šali.) Naslikana je z jesiom in oljem.«

Obiskovalec: Napoleon dela silno kisel obraz. Ali ga dela zato, ker je izgubil bitko, ali ga dela zato, ker je slikar preveč jesija uporabil.«

PRINC.

Princ se je po končani predstavi predstavil vsem igralcem na odru. Za vsakega je imel laskavo besedo. Nazadnje mti je bil predstavljen tudi šepetalec: »E-e... vi ste tedaj tisti, ki sedite spredaj v tistem zaboju... Hm — e — e — izborno, prav dobro. Priden človek. Vsako besedo sem razumel dobro...«

IZ ŠOLE.

Katehet vpraša učenca, kdo da je pomagat Zveličarju nesti križ na Kalvarijo? Učenec korajžno: Simon - Gregorčič.